

„Petře, panu Holému bychom měli nějak pomoci. Víš, že nám věnoval ceny na minulý tenisový turnaj. Nevěřím, že by to udělal on,“ mýnil Kája.

„No, on i nejméně podezřelý člověk může být pachatel,“ filosofoval Petr, „ale pomoci bychom mu měli.“

„Víš co, zítra odpoledne se za ním vypravíme do muzea a trochu obhlédneme terén.“ navrhl Kája.

„A co kdybychom teď zkusili něco vyluštit v tom časopise od pana Poláčka?“

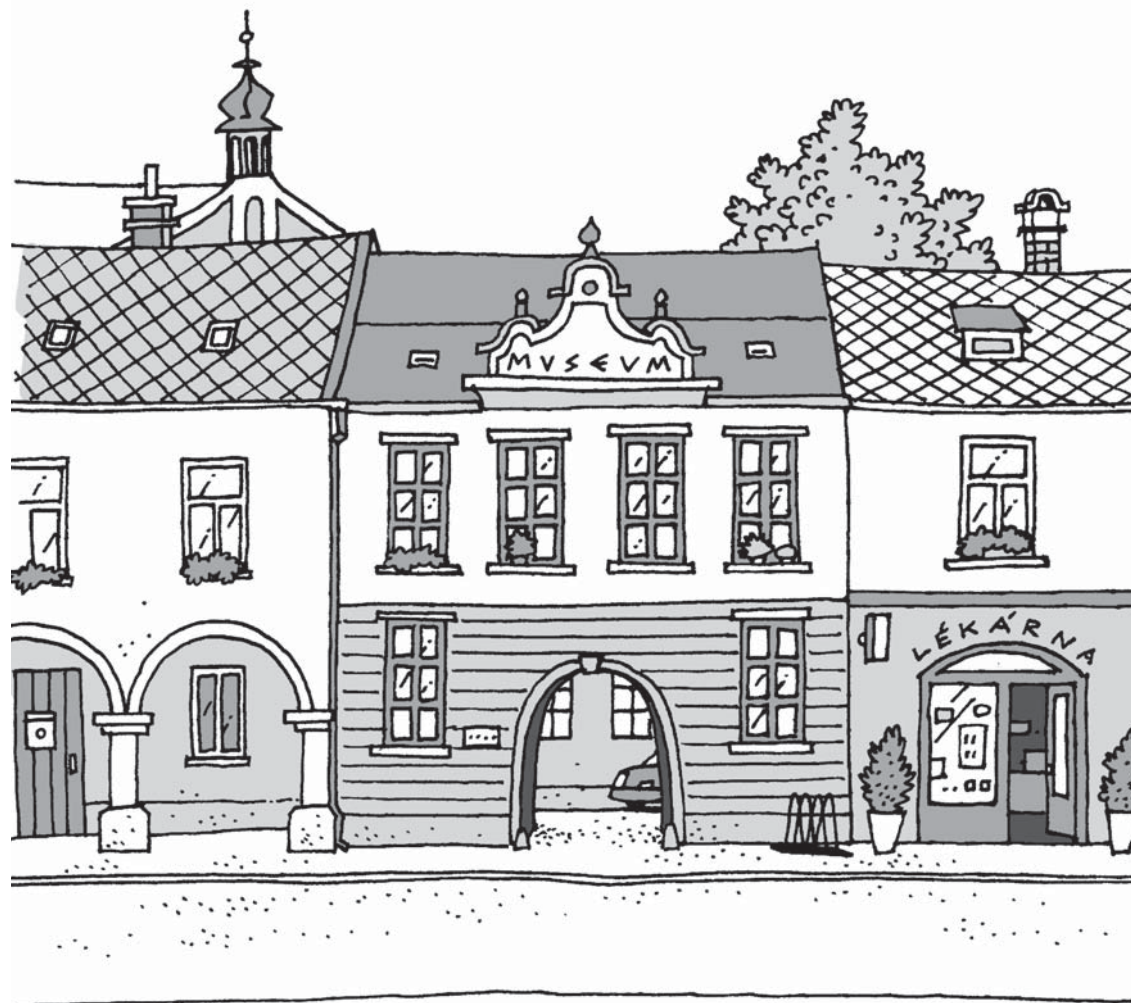
Petr nadšeně souhlasil a hned začal hledat něco nevyuštěného, čím by mohli začít.

„No to jsem blázen? Co to má znamenat? Nerozumím tomu,“ řekl Kája a ukazoval na nesmyslnou řadu písmen načmáranou, zřejmě v rychlosti, na okraji jedné stránky.

„Já taky ne. Co je to za blábol?“ dodal Petr.

T O R K E L L E R F A H N D E N

Druhý den po obědě se vydali na náměstí, kde byla budova muzea. Muzeum bylo vklíněno mezi budovu fary a lékárnou. Byla to krásná budova s průjezdem. Nápis na zdi nad průjezdem říkal, že bylo postaveno v roce 1901. Muzeum bylo pro dnešek pro veřejnost zavřené. Kriminálka již v budově nebyla, ale zaměstnanci se stále ještě nemohli vzpamatovat ze šoku. Babka Kameníková kluky vpustila dovnitř, protože je znala a navíc její dcera učila na prvním stupni na škole u jejich tatínka. V průjezdu na kluky dýchl studený vzduch. Kluci vstoupili na staré dubové schodiště, které vedlo do zvýšeného přízemí. Na levé straně byla kancelář ředitele Holého, na pravé straně

byly umístěny muzejní sbírky. Ovšem africké poklady se nacházely až v prvním patře.

Když pan Holý uviděl dvojčata, povzdechl si:

„Vy jste mi tu ještě chyběli. Já nevím, co dřív, vyslýchala mě kriminálka, jako kdybych to udělal já. Celé hodiny zjišťuji škody a do toho přijdete vy...“